

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.130/2026/5. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. ... pártfogó ügyvéd (cím) által képviselt 'felperes neve' (cím, th.: cím) felperesnek a dr. Budai László kamarai jogtanácsos által képviselt ... Büntetés-végrehajtási Intézet (cím) alperes ellen személyiségi jog megsértése miatt és sérelemdíj megfizetése iránt a Nyíregyházi Törvényszék 8.P.20.584/2025/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszámmal előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperest képviselő pártfogó ügyvéd a másodfokú eljárásban felmerült munkadíját a felperes köteles viselni.

Megállapítja, hogy a meg nem fizetett 384 000 (háromszáznyolcvannégyezer) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A fogvatartott felperes 2024. április 4. napjától tartózkodott az alperesi büntetés-végrehajtási intézet „K” épület 1. emeleti reintegrációs részlegén, 2024. április 8. és 2024. november 30. között napközben a ... építésében vett részt.

[2] A felperes elhelyezési részlegén a látogatófogadási ütemtervek szerint az alperes 2024. augusztus 15-én 13.00 órától, 2024. augusztus 16-án 8.00, 10.00, 14.00 és 16.00 órától, 2024. szeptember 19-én 13.00 órától, 2024. szeptember 20-án 8.00 és 10.00 órától, 2024. szeptember 25-én 8.00, 10.00 és 13.00 órától, 2024. október 17-én 8.00 órától, 2024. október 18-án 8.00 és 10.00 órától, 2024. október 24-én 8.00, 10.00 és 13.00 órától kezdődően határozta meg a látogatófogadás időpontjait. Ebben az időszakban a felperest érintően látogatófogadásra nem került sor; a fogvatartotti nyilvántartási rendszerben három alkalommal rögzítettek látogatófogadási engedélyt, amelyek közül 2024. május 18. napjára engedélyezett alkalmat a felperes lemondta, a 2024. július 21. napjára engedélyezett alkalom a hozzátartozó részvétele hiányában elmaradt, míg a 2024. július 28. napjára engedélyezett látogatófogadást a felperes nem igényelte. A 2024. szeptember 16-i bejegyzés szerint a felperes a telefonálást és a Skype-kapcsolatot veszi igénybe, a látogatófogadás lehetőségével nem él, a kapcsolattartás fontosságára felhívták a figyelmét.

[3] A felperes a keresetében – arra hivatkozva, hogy 2024. augusztus, szeptember és október hónapokban havonta kettő alkalommal, összesen hat alkalommal az alperes nem biztosította részére a látogatók fogadását – kérte annak a megállapítását, hogy az alperes megsértette a kapcsolattartáshoz, a lelki egészséghez fűződő személyiségi jogát és ezáltal az emberi méltóságát; kérte az alperes kötelezését 4 800 000 Ft sérelemdíj és járulékai megfizetésére.

[4] Az alperes a kereset elutasítását kérte arra hivatkozva, hogy a látogatófogadások biztosítása során a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek és szakmai előírásoknak megfelelően járt el, ebben az időszakban a felperesi látogatók fogadása nem az alperes mulasztása miatt maradtak el.

[5] Az elsőfokú bíróság ítéletével a felperes keresetét elutasította; megállapította, hogy a fellebbezett illeték az állam terhén marad és a felperes pártfogó ügyvédi díját a felperes

viseli. Kötelezte a felperest, hogy fizessen meg 15 napon belül alperesnek 240 000 forint elsőfokú perköltséget.

[6] Az ítélet indokolása a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. §-a (1) és (2) bekezdésének, 2:51. §-a (1) és (2) bekezdésének, 2:52. §-a (1) és (3) bekezdésének; a büntetések, az intézkedések, egyes kényszerintézkedések és a szabálysértési elzárás végrehajtásáról szóló 2013. évi CCXL. törvény (Btv.) 9. §-a (1) bekezdésének, 10. §-a (1) bekezdésének, 83. §-a (6) bekezdésének, 122. §-ának, 140. §-a (2) bekezdésének, 141. §-a (1), (3) és (4) bekezdésének, 142. §-a (1) bekezdésének, 172. §-a (1) bekezdésének, 177. §-a (1) bekezdésének; a szabadságvesztés, az elzárás, az előzetes letartóztatás és a rendbírság helyébe lépő elzárás végrehajtásának részletes szabályairól szóló 16/2014. (XII.19.) IM rendelet 8/A. §-a (1) és (2) bekezdésének, 10. §-ának és 34. §-a (3) bekezdésének d) pontja felhívásával kifejtette: a rendelkezésre álló okiratok alapján megállapítható volt, hogy 2024. augusztus, szeptember és október hónapokban összesen 8 különböző napon volt biztosítva az alperesi intézet „K” épületében a látogatófogadás. Ebben az időszakban a felperes vonatkozásában a fogvatartotti nyilvántartási rendszerben nem található látogatófogadási engedély bejegyzése. A felperes nem tudta bizonyítékokkal alátámasztani azon állításait, hogy amiatt nem került sor a látogatói fogadására, mert a látogatófogadás iránti igényét tartalmazó kérelmi lapjait vagy nem tudta leadni senkinek a munkáltatása miatt, vagy nem vették el tőle, vagy ha el is vették, azok gyakran eltűntek. A felperes elhelyezési részlegén szolgálatot teljesítő reintegrációs tiszt nyilatkozata szerint éppen amiatt, hogy a munkáltatásban résztvevő fogvatartottak hivatali munkaidőben nem tartózkodtak az alperesi intézetben, esetükben az esti órákban került sor a reintegrációs tiszti szemlék lebonyolítására, amely során lehetőségük nyílt a kérelmi lapok előterjesztésére. Ugyanezt támasztották alá a meghallgatott tanúk is, amelyek egyike sem rendelkezett érdemi információval, így nem tudtak konkrétan nyilatkozni arra vonatkozóan, hogy a felperes pontosan mikor szeretne volna a kapcsolattartási jogát gyakorolni, az milyen okból maradt el, de arra sem volt érdemi nyilatkozatuk, hogy a felperes mikor, kinek, milyen formában jelezte ezzel kapcsolatban a panaszát. Hangsúlyozta: a felperes bármikor kifogásolhatta volna az alperes magatartását közérdekű bejelentés, visszaélés-bejelentés, panasz, kérelem formájában, azonban erre a felperes által sem vitatottan nem került sor.

[7] Mindezek alapján a keresetet elutasította és a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. §-ának (1) bekezdése alapján rendelkezett arról, hogy a kereseti illeték a felperes személyes költségmentessége folytán az állam terhén marad; továbbá a felperes viseli a pártfogó ügyvédjének díját és az alperes jogi képviselőjének a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (XIII.22.) IM rendelet („régí Ükr.”) 3. §-ának (2) bekezdése alapján felszámított kamarai jogtanácsosi munkadíját.

[8] Az ítélettel szemben a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását és a keresetének való helyt adást.

[9] A fellebbezésben előadta: az elsőfokú bíróság megalapozatlan, jogszabálysértő ítéletet hozott, a hiányos tényállásból okszerűtlen, logikailag téves következtetést vont le. Megismételte, hogy 2024. augusztus, szeptember és október hónapokban havonta kettő alkalommal, összesen hat alkalommal az alperes nem biztosította részére a látogatók fogadását. A kérelmi lapokat vagy nem tudta leadni, mert a nevelőik ott sem voltak, vagy el sem vették el tőle, vagy ha el is vették, azok gyakran eltűntek. Az alperes ezzel indokolatlanul akadályozta a kapcsolattartáshoz való jogát, amely sérelem elérte azt a mértéket, amely az egészségi állapota romlásának igazolása hiányában is indokolta a sérelemdíj alkalmazását. A reintegrációs tiszt ezzel ellentétes nyilatkozatai nem elfogadhatók. A meghallgatott, vele együtt fogvatartott, 'tanúl neve' és 'tanú2 neve' tanúk teljes mértékben

alátámasztották, hogy ha kapott is, de neki nem megfelelő időpontot, és a munkáltatásban résztvevő fogvatartottak alig találkoztak saját nevelőikkel.

[10] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helyes indokai alapján történő helybenhagyását. Hangsúlyozta: az alperes mindenben a jogszabályi előírásoknak megfelelően járt el a látogatófogadások biztosítása során, a felperes személyiségi, lelki egészséghez fűződő jogait, valamint emberi méltóságát nem sértette meg. A lefolytatott bizonyítási eljárás alapján a felperes nem tudta bizonyítani, hogy a per érdemi kérdését jelentő kérelmi lapokat előterjesztette a bv. szerv személyzete részére akár közvetlenül a reintegrációs szemlék alkalmával, vagy akár közvetve parancsnoki láda alkalmazásával. A fogvatartottak esetében a kérelmek, panaszok előterjesztésére több fórum is rendelkezésre állt: ügyészi meghallgatás kérése, bv. bírói meghallgatás, parancsnoki meghallgatás, hozzátartozói panasz, alapvető jogok biztosához való fordulás joga; a felperes nem élt ezzel a jogával.

[11] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 370. §-ának (1) bekezdése értelmében a fellebbezés és az ellenkérelem korlátai között bírálta el, tekintettel arra, hogy az elsőfokú eljárásban nem talált a Pp. 379. §-a, illetve 380. §-a szerinti kötelező hatályon kívül helyezésre vezető okot, illetve a Pp. 381. §-a szerinti mérlegelhető hatályon kívül helyezési okot képező lényeges eljárási szabálysértést sem és eltérő anyagi pervezetés sem volt álláspontja szerint indokolt. A fellebbezést a Pp. 376. §-ának (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el és azt nem találta alaposnak:

[12] Az elsőfokú bíróság a tényeket a jogvita eldöntéséhez szükséges mértékben teljeskörűen feltárta, a perben a releváns körülményeket vizsgálta, a tényállást a bizonyítékok logikus és okszerű mérlegelése alapján, helytállóan állapította meg, a jogszabályi rendelkezéseket megfelelően hívta fel és a jogvita elbírálásához helytállóan alkalmazta, az ebből levezetett érdemi döntése is helyes, amelynek jogi érveit az ítéltábla minden részében osztotta, azok részletes megismétlése szükségtelen.

[13] Csupán a fellebbezésben előadottakra tekintettel mutat rá az ítéltábla az alábbiakra:

[14] A polgári perrendtartás – a Pp. 263. §-a szerint kifejezett – szabad bizonyítási rendszeren alapul. Mindez a bizonyítékok megválasztásában és a bizonyítékok értékelésében is jelentkezik. A bíróságnak a Pp. 279. §-ának (1) bekezdése alapján a bizonyítékokat egyenként és egymással összevetve is értékelnie kell, és az így kialakult meggyőződése alapján kell megállapítania a tényállást. A szabad bizonyítás kontrollja a bíróság indokolási kötelezettsége, amelyben a Pp. 346. §-ának (5) bekezdése értelmében számot ad a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeiről, azokról az okokról, amelyek miatt valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. Az indokolásnak az alapvető logikai szabályokkal kell összhangban állnia, nem lehet észszerőtlen, okszerűtlen vagy iratellenes; pusztán az a körülmény, hogy egy adott bizonyítékot másként is lehet értékelni, mint ahogy azt az elsőfokú bíróság tette, nem teszi a bizonyíték értékelését okszerűtlenné (Pécsi Ítéltábla Pf.20021/2022/4, BH1994. 622). Az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése ezeknek a jogszabályi követelményeknek megfelelt: rendkívüli alaposággal vizsgálta meg a rendelkezésre álló valamennyi bizonyítékot, ezeket egyenként, önmagukban és a per összes adatával összefüggésben is együttesen mérlegelte. Különösen kellő súllyal vette figyelembe és részletezte, hogy a felperessel egy időben fogvatartott tanúk, bár akként nyilatkoztak, hogy a felperes nem tudta gyakorolni kapcsolattartási jogát, erre irányuló kérelmeit nem bírálták el, ezek a nyilatkozatok azonban túlzottan általánosak voltak, konkrét időpontokra, meghatározott kérelmekre, azok elintézésére, a kapcsolattartás elmaradásainak okaira nem tettek olyan határozott állítást, amely megfelelő alapot jelentett

volna a felperes előadott sérelmeinek az igazolására, alapvetően a saját – bár ott sem kellően konkrét – sérelmeikre helyezték a hangsúlyt. Mindezt összevetve azzal, hogy a tanúként meghallgatott alperesi alkalmazottak, bár ugyancsak általánosságban, de nem adtak elő semmilyen olyan adatot, amelyből akár csak közvetve következtetni lehetett volna a hivatkozott jogsértésekre, sőt a látogatások fogadásának biztosítására, a felperes részéről ezzel ellentétes jelzés elmaradására tettek előadást; továbbá hogy a kapcsolattartás elmaradása miatt a felperes a büntetés-végrehajtási intézetben történt fogva tartása alatt semmilyen jogorvoslati eszközt nem vett igénybe és a fogvatartotti nyilvántartási rendszerből sem következtethető a felhívott sérelmeire vonatkozó adat, a logikai szabályoknak megfelelő volt. Nem volt tehát iratellenes az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy a felperes megfelelően nem tudott eleget tenni a kapcsolattartás az alperes részéről történt akadályozására vonatkozó bizonyítási kötelezettségének. A bizonyítás felülmérlegelésére ekként az ítéltábla indokot nem talált.

[15] Az ítéltábla mindezek szerint a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

[16] A felperes a másodfokú eljárásban is pervesztes lett, a részére engedélyezett teljes személyes költségmentességre tekintette az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 46. §-ának (1) bekezdése szerinti összegű fellebbezési illeték a Pp. 102. §-ának (6) bekezdése szerint az állam terhén marad.

[17] Az ítéltábla a Pp. 101. §-ának (3) bekezdése alapján megállapította, hogy a pártfogó ügyvédi díj viselésére a felperes köteles.

[18] A másodfokú eljárásban pernyertes alperes nem számított fel költséget, ezért arról rendelkezni nem kellett.

Debrecen, 2026. április 23.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, előadó, Dr. Gárdosi Judit s.k. bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró